

Κυριακή 23 Δεκεμβρίου 2018.

Κυριακή πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.

Μτθ. 1, 1 – 25.

«...μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» (Μτθ. 1, 23).

Σήμερα, ἐλάχιστα είκοσιτετράωρα πρίν ἀπό τό φρικτό καί ἄφατο μυστήριο τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως, ἡ Ἐκκλησία, γιά νά μᾶς προετοιμάσει γιά τό ἀνυπέρβλητο γεγονός, ἐπέλεξε ἔνα ὠραῖο εὐαγγελικό κείμενο. Στό κείμενο αὐτό παρελαύνουν δεκάδες πρόσωπα, τῶν δποίων ἀκοῦμε τά ὄνόματα, καί παρουσιάζονται λιτά καί σύντομα τά γεγονότα μέ τά δποῖα δ Θεάνθρωπος ἀνέτειλε στόν κόσμο μας ὡς ἥλιος, φῶς, ζωή καί σωτηρία.

Τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς δημιουργει τίς σκέψεις ἐκεῖνες πού θά μᾶς προετοιμάσουν γιά τό μεγάλο γεγονός. Πρῶτον, σκεφτόμαστε τή ροή καί ματαιότητα τῶν ἀνθρώπινων γενεῶν. Ἡ μακρόσυρτη φάλαγγα τῶν προγόνων τοῦ Ἰησοῦ δείχνει τό εύμετάβλητο καί σύντομο τῆς παρουσίας μας πάνω στή γῆ. Ὅλοι

εἴμαστε τά μέλη μιᾶς ὁμάδας σκυταλοδρομίας. Ὁ
ἔνας παραδίδει στόν ἐπόμενο τή σκυτάλη τῆς ζωῆς
καὶ ἀπό γενιά σέ γενιά ἀνατέλλουμε καὶ δύουμε
γρήγορα καὶ ἀνεπαίσθητα, σάν τό σημάδι πού
ἀφήνει ἔνα πλοῖο στή θάλασσα. Τά προβλήματα, οἱ
μέριμνες, οἱ ἀγωνίες, οἱ στενοχώριες, ὅλα τά
σπουδαῖα καὶ βαρύνοντα αὐτοῦ τοῦ κόσμου
ἀποδομοῦνται καὶ ξεφουσκώνουν μπροστά στήν πα-
ρέλαση τῶν γενεῶν καὶ τή ροή τοῦ χρόνου. Ὅτι μᾶς
πίκρανε ἡ μᾶς πρόδωσε, ὃν τό κοιτάξουμε ἀπό τό
βάθος τοῦ χρόνου, θά μᾶς φανεῖ τόσο ἀσήμαντο πού
στή στιγμή θά τό ξεχάσουμε. Παράλληλα σκεφτόμα-
στε πώς κι ἐμεῖς εἴμαστε ἀπλῶς ἔνα ὄνομα σ' αὐτή
τήν κατάσταση τῶν γενεῶν, ἔνας κρίκος στή μεγάλη
ἀλυσίδα τῆς ἀνθρωπότητας. Ὄλη ἡ κενοδοξία πού
μᾶς βασανίζει καὶ ἡ ψευδαίσθηση τῆς σπουδαιότη-
τας ἐξατμίζεται ἀμέσως, καθώς καταλαβαίνουμε
πώς, ὅσο ζοῦμε, εἴμαστε ἀπλῶς χρήσιμοι καί, ὅταν
ἀναχωροῦμε ἀπό τό προσκήνιο τοῦ χρόνου, στήν κα-
λύτερη περίπτωση θά μείνουμε μιά ἀγαθή ἀνάμνηση.

Ἡ δεύτερη σκέψη πού γεννιέται ἀπό τή σημερι-
νή εὐαγγελική περικοπή εἶναι πώς τά πάντα μέσα

στό σύμπαν ὁδηγοῦν στό Χριστό. Οἱ αἰῶνες, οἱ πολιτισμοί, ἡ ἀνθρωπότητα ὀλόκληρη, ὁ λογικός καὶ ἄλογος κόσμος, ὅλοι καὶ ὅλα περίμεναν τό Μεγάλο Ἀναμενόμενο. Πλάστηκε τό σύμπαν ώς ὑπέροχο ἔνοδοχεῖο γιά τό ἀποκορύφωμα τῆς δημιουργίας, τόν ἀνθρωπό. Ἡ ἀνθρωπότητα πλάστηκε, γιά νά γεννήσει ἐκεῖνο τό ὑπέροχο πρόσωπο πού θά κατέβαζε τό Θεό στό σύμπαν, τή Θεοτόκο. Ἡ Θεοτόκος πλάστηκε, γιά νά γεννήσει τόν Παράδεισο, τό Χριστό. Καί δ ἡ Χριστός ἔρχεται ἀπό ἀσυγκράτητη ἀγάπη γιά μᾶς. Νά ἐνωθεῖ μαζί μας. Νά μᾶς καλέσει τόν καθένα σέ μία προσωπική ἐνωση καὶ σχέση μαζί Του. Σέ μία ἐνωση πού συνιστᾶ τή σωτηρία μας. Ὁ χρόνος ὑποκλίνεται μπροστά σ' αὐτή τήν ἔφοδο. Μεταβάλλεται σ' ἐνα τεράστιο βέλος πού δείχνει ἐνα καὶ μόνο πρόσωπο, τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἐντός τῆς Ἐκκλησίας δέν ὁδηγοῦν στό Χριστό μόνον οἱ πρόγονοί Του. Στόν Κύριο ὁδηγεῖ ὀλόκληρη ἡ πραγματικότητα. Οἱ χαρές καὶ οἱ θλίψεις, οἱ πειρασμοί καὶ οἱ νίκες, οἱ πτώσεις καὶ οἱ ἀνατάσεις, οἱ φίλοι καὶ οἱ ἔχθροί, οἱ γνώσεις καὶ τό ἄγνωστο, οἱ τέχνες, ὁ πολιτισμός, τά ἐπιτεύγματα, τά πρόσωπα, οἱ γνω-

στοί καὶ οἱ ἄγνωστοι, ὅλοι καὶ ὅλα μέσα στήν
 Ἐκκλησίᾳ ὁδηγοῦν στό Χριστό. Ἐκτός τῆς
 Ἐκκλησίας τά πάντα ὁδηγοῦν στό πουθενά. Ἐκτός
 τῆς πίστεως ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐνα ἀτύχημα, ὁ δι-
 πλανός εἶναι ἡ κόλαση, ὁ ἑαυτός εἶναι ὁ προδότης, ἡ
 ζωὴ εἶναι μία μεγάλη ἀπάτη καὶ ὁ θάνατος ἐνα φο-
 βερό θηρίο, πού καταπίνει τήν ἐλπίδα. Χωρίς Χριστό¹
 ὁ ἄνθρωπος εἶναι μιά εὔκαιρία ἀπραγματοποίητη,
 μία ἀνάσα πού πνίγηκε, ἐνα δύνειρο πού ξεχάστηκε,
 μία στιγμή στό σύμπαν ἀνευ ἀξίας καὶ σημασίας. Ἡ
 σημερινή παρέλαση τῶν προγόνων τοῦ Ἰησοῦ μᾶς
 κάνει νά σκεφτοῦμε ὅτι ὅν ὅλα ὁδηγοῦν στό Χριστό,
 γιατί νά μήν ὁδηγηθοῦμε κι' ἐμεῖς σ' Ἐκεῖνον; Γιατί
 ν' ἀντισταθοῦμε στήν ἔφοδο τῆς ἀγάπης Του; Γιατί
 νά ἀπομονωθοῦμε ἀπό τό φῶς τοῦ προσώπου Του;
 Γιατί νά μήν παρασυρθοῦμε στό ρεῦμα τῶν
 ἑκατομμυρίων καὶ δισεκατομμυρίων πού Τόν πίστε-
 φαν καὶ Τόν λάτρεψαν; Ἐφόσον ὅλα ὁδηγοῦν σ'
 Ἐκεῖνον, ἃς εἴμαστε κι ἐμεῖς σ' αὐτό τό δρόμο τῆς
 θεογνωσίας καὶ τῆς χαρᾶς.

Ἡ τρίτη σκέψη πού γεννιέται ἀπό τό Εὐαγγέλιο
 εἶναι ἡ μεγάλη διαβεβαίωση πού δίνεται μέ τό

δνομα του Θεανθρώπου. Τό δνομά Του είναι 'Εμμανουήλ, πού στή γλώσσα μας σημαίνει «μεθ' ήμων ὁ Θεός». Ό Σωτήρας ἔρχεται στή ζοφερή πραγματικότητά μας ὅχι ώς περαστικός. Ό 'Ιησοῦς δέν ἔρχεται, ὅπως οι πρόγονοί Του, γιά νά φύγει. Δέν εἰσέρχεται στόν κόσμο ώς ἐπισκέπτης, ἀλλά ώς ἄρχοντας καί κυβερνήτης. Φέρνει στόν κόσμο μία ίδιότυπη δημοκρατία. Είναι ὁ ἀπόλυτος Βασιλέας, ἀλλά μέ μία ἔξουσία πού Του δίνουμε ἐμεῖς τήν ἀδεια νά τήν ἀσκήσει. Ή ἔξουσία Του είναι ἀπεριόριστη μόνο γι' αύτούς πού τή δέχονται. Γιά τούς ἄλλους, πού Τόν ἀπορρίπτουν, δέν ἀδιαφορεῖ, ἀλλά καί δέν τούς ἐπιβάλλεται βάναυσα καί δικτατορικά. Τό σίγουρο δμως είναι ὅτι πλέον ὁ Θεός είναι «μεθ' ήμων», είναι μαζί μας. Τό μεγάλο μυστήριο βεβαίως δέν είναι πώς είναι μαζί μας μέ τήν ἔννοια του κοντά, ἀλλά είναι μαζί μας μέ τήν ἔννοια ὅτι μπορεῖ, ἀν τό θελήσουμε, νά είναι μέσα μας. Δέν ἔρχεται ὁ 'Εμμανουήλ στόν κόσμο μας, γιά νά είναι δίπλα μας σά φίλος καί συνοδοιπόρος. "Ερχεται στή γῆ, γιά νά είναι μέσα μας σά συγκάτοικος καί φως τῆς ὑπαρξής μας.

Αύτό τό «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» καλούμαστε νά τό βιώσουμε στά μυστήρια τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας. Τίς ἡμέρες τῶν ἑορτῶν, ὅταν «μετά φόβου, πίστεως καὶ ἀγάπης» θά κληθοῦμε νά κοινωνήσουμε «Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ», μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νά βιώσουμε τί σημαίνει τό «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Νά βιώσουμε τήν πραγματικότητα τῆς Θεοτόκου. Νά Τόν κυοφορήσουμε κι ἐμεῖς στά τρίσβαθα τῆς καρδιᾶς μας. Νά Τόν ἀφήσουμε νά μᾶς μεθύσει ἀπό τήν ἀγάπη Του, νά μᾶς φωτίσει μέ τήν παρουσία Του, νά μᾶς στηρίξει μέ τή δύναμή Του, νά μᾶς συγχωρήσει μέ τή φιλανθρωπία Του, νά μᾶς θεώσει μέ τή Θεότητά Του. Νά Τόν ἀφήσουμε νά βασιλέψει στή ζωή μας, γιά νά πάρει ἀπό Ἐκεῖνον νόημα καὶ σκοπό. Μαζί Του νά ζήσουμε φέτος τά Χριστούγεννα, ἀληθινά καὶ ἀτόφια, ὅχι ώς μία ἡμέρα ἑορτῆς ἀλλά ώς ζωή χαρούμενη καὶ ἀτελείωτη. Ἀμήν.